

Înserare de toamnă

de Nichita Stănescu

Înserare de toamnă

Ziua alunecă, trăgând după ea
prin fereastra joasă, culorile joase,
de parcă-ai fi împins-o cu mâinile subțiri
pe care le-ai ridicat din îmbrățișarea mea.
Steaua neagră a pletelor tale
îmi răsare, scânteind,
în dreptul inimii,
când iedera uscată bate ritmic în geam
un tot mai îndepărtat și mai negru tam-tam
al secundelor noastre nedelegate.
Ziua alunecă spre cenușiu, spre negru,
smulgând frunzele și trăgând de pe cer
tavanul alburii al norilor goi,
și-un relief de munți, întors spre noi,
izbucnește deasupra, urcând,
coborând.

Nichita Stănescu